

Hồi 22

Cân nhắc Lợi Hại Đôi Đàng

Đang Đêm Xâm Nhập Bắc Mang Hiểm Nghèo

N

àm Nguyệt Hoa nghe quái nhân ấy bảo mình phải lên đường ngay trong đêm nay, thì không khỏi hết sức lấy làm lạ, cười nói:

- Tiền bối, từ đây tới Bắc Mang Sơn khứ hồi hàng vạn dặm, hà tất tranh thủ thời gian đến thế?

Giọng nói của quái nhân ấy nghe như cười cợt, nhưng cũng dường như tức giận, đáp rằng:

- Con tiện tỳ kia, nếu như ngươi bằng lòng thì cứ đi, mà không bằng lòng thì thôi!

Kể từ khi mới bắt đầu nói chuyện với quái nhân ấy, thì trong lòng Đàm Nguyệt Hoa đã đoán biết rằng việc mình nghe lời đối phương hay không, chính là một việc có ảnh hưởng tới đời sống sau này của nàng rất to tát.

Vì võ công của quái nhân ấy cao cường tuyệt đỉnh, hơn nữa, ông ta lại hứa là sẽ giúp đỡ mình, vậy tất chắc chắn nàng sẽ có một cái lợi vô cùng trọng đại.

Lẽ cố nhiên phụng thân của nàng là một nhân vật hết sức cao tuyệt, nhưng trong võ học nào có bến bờ, và chẳng ai dám bảo tài nghệ đến đây là đủ cả.

Bởi thế, hôm nay nàng bằng lòng ra đi, làm giúp công việc cho quái nhân này hay không, sẽ có ảnh hưởng cực kỳ lớn lao đối với đời sống của nàng trong tương lai.

Do đó, nàng sững sờ nghĩ ngợi trong giây lát, mới quả quyết nói:

- Được! Tôi bằng lòng sẽ đi trong đêm nay!

Đôi tia mắt của quái nhân ấy, từ trong chiếc mặt nạ chiếu sáng ngời hai luồng ánh sáng rất lạ lùng, nhìn đăm đăm vào Đàm Nguyệt Hoa một lúc lâu, mới cất giọng ôn tồn nói:

- Con bé ngoan kia, sau khi ngươi xâm nhập vào Quỷ Cung thì nhất thiết phải cẩn thận nhé!

Đàm Nguyệt Hoa đã đoán biết Quỷ Cung chính là một địa điểm tối quan trọng của Quỷ Thánh Thạch Linh. Vì Quỷ Thánh Thạch Linh tuy là một nhân vật tà phái, thế mà ngày hôm nay lại có một địa vị khá cao trong võ lâm, khiến ngay cả những người trong chính phái đều chẳng dám coi thường lão ta. Việc đó thật ra có tương quan rất chặt chẽ đến địa điểm ấy của lão ta.

Nghe đầu, Quỷ Cung của Quỷ Thánh Thạch Linh chính là một cái sơn động thiên nhiên, nằm sâu dưới lòng núi. Và trước đây, Quỷ Thánh Thạch Linh vì bị kẻ thù truy đuổi, nên bất đắc dĩ phải chạy vào sơn động ấy để trốn. Lúc bấy giờ, lão ta đi luôn mãi trong sơn động, mà chẳng làm thế nào tìm được lối ra, nên cho rằng chắc chắn mình sẽ vùi thây bên trong sơn động hoang tàn ấy. Nhưng chẳng ngờ giữa cơn tối nguy ngập đó, thì lão ta đã tìm ra được một tấm địa đồ.

Vì ngôi sơn động cổ này, trước đây mấy trăm năm đã có người ở, hơn nữa còn lưu lại một kho sách ghi chép về nội công tuyệt đỉnh của tà phái. Chính nhờ thế, Quỷ Thánh Thạch Linh đã thoát chết, mà lại còn tiến bộ vượt bực về võ công!

Sau đó lão đem hết tâm trí ra xây dựng lại khu sơn động này, tự mình xưng hiệu là Quỷ Thánh và mệnh danh cho khu sơn động ấy là Quỷ Cung.

Do đó, suốt mấy mươi năm gần đây, nhân vật trong Quỷ Cung đã sử dụng những võ công độc đáo riêng biệt của mình và Quỷ Thánh Thạch Linh cũng trở thành tôn sư của một môn phái.

Khu Quỷ Cung ấy, sau mấy mươi năm được Quỷ Thánh Thạch Linh xây dựng trở lại, thì người ngoài tuyệt đối không làm sao xâm nhập vào được một bước nào cả. Vì khắp nơi, đâu đâu cũng có cạm bẫy nguy hiểm không tả xiết. Do đó, các nhân vật trong phe chính phái, đều không ai dám xem thương cả.

Vào hồi sáng này, Đàm Nguyệt Hoa đã chính mắt trông thấy quái nhân ấy có một trình độ võ công hết sức cao cường, thế mà giờ đây ông ta lại dạn dò mãi, bảo nàng phải ta phải thận trọng. Như vậy, cũng đủ biết Quỷ Cung là một địa điểm hết sức nguy hiểm. Do đó, nàng không hề dám lơ đãng, vội vàng lên tiếng đáp:

- Văn bối đã hiểu được rồi!

Quái nhân ấy lại nói:

- Người đi làm công việc giúp cho ta, lẽ tất nhiên không khi nào ta lại muốn người mất mạng trong Quỷ Cung. Nhưng mọi sự bố trí bên trong Quỷ Cung, thật ra ta cũng không được biết rõ lắm. Song cũng may là, các cao thủ trong Quỷ Cung hiện giờ đều bận việc đi ra ngoài.

Do đó, nên người hành sự tất cũng bớt đi nhiều trở lực. Giờ đây, ta biểu cho người vật này, khi người xâm nhập vào Quỷ Cung, nếu cảm thấy lồng ngực nặng nề khó thở, dưới bụng bàu bọt buồn nôn, tất đang bị trúng một thứ chất độc, thì hãy mau lấy nó ra mà ngậm vào trong miệng, vì nó có khả năng giải trừ trăm chất độc trên đời. Song, có một điều người cần chú ý, là khi chưa bị trúng độc, thì người tuyệt đối chớ lấy ra xem, vì sợ người chung quanh trông thấy được, thì sẽ ra tay cướp đoạt mất đi!

Vừa nói, ông ta vừa thò tay vào áo lấy một chiếc hộp sơn đen, vuông vức độ hai tấc một, trao cho Đàm Nguyệt Hoa.

Đàm Nguyệt Hoa bần khoản không hiểu bên trong chiếc hộp ấy đựng vật gì, nhưng khi nàng thò tay cầm lấy chiếc hộp, thì lại thấy nó nhẹ bồng như một chiếc hộp không, nên trong lòng lại càng kinh dị hơn. Nàng muốn giở ngay chiếc hộp ấy ra để xem qua cho biết, vì thấy làm như vậy cũng chẳng có hại chi.

Nhưng quái nhân ấy vừa dặn dò, nên nàng lại thấy không tiện giở ngay chiếc hộp ra trước mặt ông ta chẳng? Vậy, để chốc nữa đây, khi xuống tới chân núi, thì nàng nhất định phải giở ra xem trong ấy có vật gì cho biết!

Bởi thế, nàng bèn cất kỹ chiếc hộp vào áo, rồi quay mặt nhìn về phía người anh trai một lượt. Nhưng nàng thấy người mình vẫn đang chú ý nói chuyện chi với Hàn Ngọc Hà, và hoàn toàn không hề để ý tới nàng, nên nàng lại nhìn đi nơi khác.

Đàm Nguyệt Hoa biết người anh trai của mình đã gặp được Hàn Ngọc Hà rồi, thì có lẽ trong mấy hôm tới đây, sẽ không để ý nhiều đến nàng. Do đó nàng bèn đứng dậy sửa soạn ra đi.

Quái nhân ấy hạ giọng nói:

- Ta đưa ngươi một đoạn đường, được không?

Đàm Nguyệt Hoa lắc đầu nói:

- Chẳng cần.

Dứt lời, nàng khẽ lắc đôi vai là đã lướt đi ra xa ngoài hai trượng. Khi đến sau một tảng đá to, nàng ẩn mình lại trong giây lát, rồi mới tiếp tục lướt thẳng về phía trước.

Trình độ võ công của nàng vốn cũng đã khá cao cường nên tiếp tục vượt đi không hề nghe tiếng động, và chẳng mấy chốc là đã lẩn khuất giữa màn đêm, nhắm hướng chân núi mà chạy bay xuống.

Lúc bấy giờ, tại ngọn Tiên Nhân Phong, vẫn đắm chìm giữa không khí tĩnh mịch của đêm khuya, chẳng hề có xảy ra điều chi rắc rối.

Sáng sớm hôm sau, khi ánh triều dương vừa ló dạng, khắp đỉnh núi vạn vật đều nhuộm lên một lớp ánh sáng dịu dàng. Đứng trên cao, nhìn về phía chân núi, thấy mây phủ nơi nơi, phản chiếu ánh thái dương trở thành đồ rực, nên ai nấy đều có cảm giác đỉnh Tiên Nhân Phong này chính là một cái hải đảo nhỏ, nổi giữa một đại dương màu hồng.

Các nhân vật trong các môn phái đều đã thức dậy, kẻ lo tìm nước người lo nấu cơm, song tuyệt nhiên không hề giao thiệp với nhau. Do đó, không khí chung quanh vẫn hết sức tĩnh mịch.

Mãi đến lúc ánh thái dương màu hồng, lần lần biến thành vàng nhạt, thì giữa lớp mây mịt mù phủ kín bên dưới chân núi, bỗng trông thấy vô số bóng người đang di động...

Thì ra, đấy chính là bảy người đang từ giữa lớp mây trắng, nhắm ngay ngọn núi cao bay vọt lên!

Nếu bảo những người ấy, đang từ những cụm mây trắng bay vọt lên, quả không sai tí nào cả. Vì lúc bay giờ sương sớm vẫn chưa tan hẳn, khắp nơi đều tĩnh mịch, thì bỗng ai nấy đã trông thấy từng bóng người một, đang bắt từ dưới vọt thẳng đứng lên, trông chẳng khác chi những mũi tên khổng lồ. Và cứ mỗi lần vọt lên như vậy, là họ đã vọt cao gần một trượng, nhanh nhẹn phi thường.

Khi bảy bóng người ấy vừa xuất hiện, thì trên đỉnh núi cũng không khỏi xao động, vì tất cả các môn phái đều đang thì thầm bàn tán với nhau.

Trong tiếng bàn tán ấy, bỗng nghe có một giọng nói tương đối lớn, bảo rằng:

- Chưởng môn của phái Điểm Thương đã đến kia!

Câu nói của người ấy vừa dứt, thì ai nấy liền nghe một tiếng vèo, và đã trông thấy người lướt đi trước tiên trong nhóm bảy người ấy, đã vượt đến đỉnh núi cao.

Nhưng khi người ấy vừa lên đến nơi, thì không dùng chân đứng yên lại đấy ngay, mà trái lại, y khẽ nhún chân trên bậc tam cấp cuối cùng, vọt người bay bổng lên khoảng không chừng ba trượng...

Kế đó, sáu người ở phía sau, cũng đã nhanh nhẹn phi thân bay vọt lên khoảng không nghe vèo vèo. Tuy mỗi người vọt lên cao thấp khác nhau, nhưng người phi thân thấp nhất cũng cao có đến hai trượng.

Tiếp đó, bảy người ấy bỗng xếp thành một hàng chữ nhất trên giữa khoảng không, rồi lại đảo thành một vòng tròn trên cao, cuối cùng mới bay trở xuống mặt đất!

Quần hùng hiện diện trên đỉnh núi, đều là những nhân vật hữu danh cả, nhưng qua tài khinh công của bảy người ấy, ai ai cũng nhận quả là cao tuyệt hiếm thấy. Đồng thời, có một điều làm cho ai nấy đều phải khâm phục, ấy là hành động của họ lại rất ăn khớp với nhau, nên xem vô cùng ngoạn mục.

Khi bảy người ấy đã nối tiếp đáp yên xuống đất, thì lại dàn thành hàng chữ nhất ngay.

Người cầm đầu trong bọn, có một khuôn mặt hơi gầy, nhưng diện mạo trông rất thanh tú, mình mặc áo dài xám, dáng điệu vô cùng trang nhã. Nơi sườn, có đeo một thanh trường kiếm, cán chạm thành một đầu chim nhạn, trông rất ngộ nghĩnh. Đồng thời, nơi che chõ bàn tay tại cán gươm lại được làm rất dài, và khi nhìn kỹ, mới thấy rõ đây là hình hai cánh nhạn.

Những nhân vật võ lâm, chỉ nhìn qua thanh trường kiếm đặc biệt đó, ai nấy đều biết ngay vị chủ nhân của nó, là Chuông môn phái Điểm Thương, tức Lăng Tiêu Nhạn Khuất Lục Kỳ.

Số người đứng nối tiếp bên dưới Lăng Tiêu Nhạn Khuất Lục Kỳ, tuổi tác cứ mỗi người lại càng trẻ hơn. Nhưng người trẻ nhất, cũng có ngoài bốn mươi.

Thì ra, sáu người đó đều là cao thủ của phái Điểm Thương, tức những vị sư huynh hoặc sư đệ của Khuất Lục Kỳ.

Và cả bảy người, đều là sư đệ của Tây Môn Nhất Nương.

Sau khi đứng yên, Lăng Tiêu Nhạn Khuất Lục Kỳ liền đưa đôi mắt chiếu sáng ngời như hai bó đuốc, từ từ quét nhìn qua các nhân vật hiện diện trên đỉnh núi. Khi ông nhìn thấy đám người của Lục Chỉ Tiên Sinh, thì tia mắt dừng lại trong giây lát. Kế đó, khi ông lại nhìn đến Hỏa Phụng Tiên Cô, và số người của Phi Yến Môn, thì trong cổ họng bất giác hừ lên một tiếng. Cuối cùng, ông đã đưa chân bước đến sát bên cạnh khu đất có cắm những thanh sắt, thành hình vòng tròn của Phi Yến Môn.

Lúc bấy giờ, tất cả những nhân vật võ lâm, ai ai cũng đều được biết Tây Môn Nhất Nương trước đây đã bị chết dưới tay của Hỏa Phụng Tiên Cô. Do đó, khi trông thấy Khuất Lục Kỳ đưa chân bước thẳng về phía Phi Yến Môn, thì mọi người đều không khỏi chú ý nhìn, trong lòng phập phồng lo sợ.

Vì ai nấy cũng tưởng đôi bên sẽ gây chuyện đánh nhau ngay. Nhưng chẳng ngờ khi bảy người của Khuất Lục Kỳ, vừa thông thả đưa chân bước đến sát cạnh số người của Phi Yến

Môn, và trong khi Thanh Yển Khưu Quân Tố đang gương đôi mắt lạnh lùng, nhìn chòng chọc vào họ, thì họ vẫn điềm nhiên bước thẳng về phía trước.

Sau đó, bảy người lại tiếp tục nhắm ngay Quỷ Thánh Thạch Linh và Mang Sơn Song Quỷ đang đứng đi thẳng tới.

Nhìn qua đôi mắt của bảy người, ai ai cũng có thể đoán biết được, là họ đang vô cùng tức giận.

Một người đàn ông to lớn, có râu ria xồm xoàm trong bọn họ, bỗng to tiếng nói:

- Đại sư huynh, giờ mình nên chọn ai để xuống tay đầu tiên?

Lăng Tiều Nhận Khuất Lục Kỳ hạ giọng nói:

- Hãy chờ các cao thủ của phái Nga My đến đông đủ rồi sẽ hay!

Vừa nói, Lăng Tiều Nhận cũng vừa dùng chân đứng lại trước một phiến đá xanh to. Đồng thời, bất thần ông ta xoay phắt người lại, và sau một tiếng rặng ngân dài, thanh trường kiếm của ông ta đã được tuốt ra khỏi vỏ, ánh thép lóe lên chói ngời. Thế là, ai nấy liền thấy ánh thép đang chiếu ngời ấy, không ngớt lập lòe giữa khoảng không, đi đôi với những tiếng xoảng, xoảng nối tiếp không dứt bên tai, đá vụn bắn đi tung tóe, lửa đỏ lóe sáng nơi nơi...

Nhưng chỉ trong nháy mắt, Lăng Tiều Nhận Khuất Lục Kỳ đã tra thanh trường kiếm trở vào vỏ.

Vì động tác của ông quá nhanh, nên mãi đến khi thanh trường kiếm của ông ta đã tra vào vỏ rồi, mà ai nấy vẫn đều chưa thấy rõ chuyện chi đã xảy ra!

Nhưng nếu ai lanh mắt hơn, thì cùng một lúc thanh trường kiếm của ông ta đã được tra xong vào vỏ, liền thấy rõ trên tảng đá to ấy đã được ông ta dùng mũi kiếm vạch sâu vào đá thành hình một con chim nhận bay.

Những đường nét của con chim nhận đang bay rất đơn giản, tựa hồ giữa các đường nét ấy, được dính liền vào nhau. Nhưng con chim nhận ấy lại trông thực linh động vô cùng.

Chỉ cần vung kiếm qua một lượt, là đã có thể khắc sâu vào đá hình một con chim nhận đang bay cũng đủ thấy kiếm pháp Điểm Thương lạnh lẽ và tài tình, quả không sai với lời đồn đãi.

Sau đó, bảy người trong nhóm Điểm Thương bèn cùng đến bên cạnh tảng đá ấy ngồi xuống. Sắc mặt người đàn ông to lớn râu ria xồm xoàm vẫn tràn đầy nét tức giận. Trái lại mấy người kia đều có vẻ đăm chiêu nghĩ ngợi.

Người đàn ông râu ria ấy, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn về phía Quỷ Thánh Thạch Linh, rồi lại quay về phía Hỏa Phụng Tiên Cô, trong miệng không ngớt nói lầm bầm, song chẳng ai nghe rõ được hẳn ta đang nói gì.

Nhung Thanh Yến Khuru Quân Tố bỗng đưa mắt nhìn lên, cất giọng lạnh lùng hỏi:

- Nam Cung Thích, người đang nói bá láp chi thế?

Thì ra, người đàn ông râu ria ấy, là người họ đôi Nam Cung, và chỉ có một tên gọi là Thích, biệt hiệu Phích Lịch Kiếm. Trong võ lâm, tên tuổi của ông ta cũng khá nổi, vì chẳng những kiếm pháp của ông ta trui luyện, chính là Phong Lôi Phích Lịch Kiếm Pháp, tức một thứ kiếm pháp đơn truyền của phái Điểm Thương, rất độc đáo trong rừng kiếm pháp của võ lâm hiện giờ, mà đồng thời vì cá tánh của ông ta hết sức nóng nảy, nên ai ai cũng phải kiêng nể!

Lúc ấy, ông ta đang nói lầm bầm trong miệng, chính là đang mắng chửi kẻ thù chung quanh. Nên ở vào trường hợp chẳng có ai lên tiếng gây sự với ông ta vì kiêng sợ vị Chưởng môn là Khuất Lục Kỳ nên vẫn còn dè nén con giận xuống, không dám gây sự bừa bãi. Nhưng đằng này Khuru Quân Tố vì đôi tai rất thính, nên đã nghe rõ được ông ta đang mắng số người chung quanh, trong đó gồm có cả Phi Yến Môn, nên trong lòng không khỏi tức giận, liền lên tiếng hỏi vặn lại ông ta ngay.

Chính vì đã có một cái cớ để gây sự, nên Phích Lịch Kiếm Nam Cung Thích không khỏi mừng thầm, đôi mắt chiếu lên sáng ngời, quát to như sấm nổ rằng:

- Ai lại nói bá láp? Chính bà mới đang nói bá láp đó!

Địa vị của Thanh Yến Khuru Quân Tố trong võ lâm rất cao, hơn nữa, ở trước mặt bao nhiêu quần hùng như thế này mà Nam Cung Thích lại lên tiếng mắng thẳng vào mặt bà ta, nên bà cảm thấy bị chạm tự ái. Do đó, sắc mặt của Khuru Quân Tố sa sầm, cất giọng lạnh lùng nói:

- Này, Nam Cung Thích, sớm muộn gì chúng ta cũng phải ra tay đánh nhau, vậy chúng ta sẽ đánh nhau bây giờ, được không?

Cá tánh của Nam Cung Thích lúc nào cũng nóng nảy, tuy nhiên, trong sự nóng nảy và thô lỗ của ông ta, lại cũng có phần tế nhị. Do đó, vừa nghe qua câu nói của Thanh Yến Khuru Quân Tố, thì ông ta đã cất tiếng to cười ha hả rằng:

- Bà quả là một con người sáng suốt, nên mới tự biết mình đang che chở cho một hung thủ sát nhân, nếu chúng tôi không làm sao buông tha cho được!

Câu nói của Nam Cung Thích, tuy vẫn không thối thác việc đánh nhau, nhưng đã khôn ngoan đổ lỗi về cho đối phương một cách khéo léo.

Khuru Quân Tố cất tiếng cười dài. Nhưng giữa lúc bà ta mới vừa im tiếng cười và định lên tiếng trả lời, thì bỗng thấy Hỏa Phụng Tiên Cô bất thần đứng phất dậy, nói:

- Tây Môn Nhất Nương đã bị trúng Âm Thi chuông mới thiệt mạng một cách bất ngờ. Vậy, nợ có mối, thù có chủ, thế tại sao ông lại đi gây sự một cách bừa bãi với người khác?

Nam Cung Thích nghe qua mấy lời nói ấy, không khỏi sửng sốt, nhất thời không tìm được lời lẽ chi đối đáp cả!

Giữa lúc khắp nơi đều im lặng, bỗng ai nấy nghe Ngân Quán Đạo Nhân cất tiếng cười dài, nói:

- Nếu nói như vậy, thì Kim Tiên Chấn Càn Khôn Hàn Tố, lại chết dưới tay ai?

Qua câu hỏi đó, đã làm cho Hỏa Phụng Tiên Cô đứng ngây người ra, không biết phải trả lời như thế nào?

Khi Ngân Quán Đạo Nhân vừa nhắc đến Kim Tiên Chấn Càn Khôn Hàn Tố, thì nét mặt của Hàn Ngọc Hà tràn đầy nét căm hận. Thái độ ấy của nàng, người anh trai của Đàm Nguyệt Hoa là Đàm Dục Phi đã trông thấy rõ ràng, nên không khỏi cau chặt đôi mày lười kiếm.

Vì suốt đêm qua, chàng đã đem hết lời hơn lẽ thiệt ra để khuyên nhủ Hàn Ngọc Hà, cho rằng mối thù sát hại phụ thân nàng tất nhiên phải báo, nhưng bên trong chuyện này còn có lắm điều khúc chiết do đó, trước khi xuống tay trả thù, cần phải nhận xét cho minh bạch trước mới được. Thế nhưng với cá tánh của Hàn Ngọc Hà rất nóng nảy, nên mặc dù đã được Đàm Dục Phi khuyên nhủ suốt đêm, thế mà giờ đây vẫn chẳng hề thấy có một tí kết quả nào!

Bởi thế, Đàm Dục Phi lên tiếng gọi khẽ rằng:

- Hàn cô nương...!

Nhưng Hàn Ngọc Hà không chờ cho Đàm Dục Phi nói dứt lời, đã cất giọng hầm hầm nói:

- Đàm công tử, xin công tử chớ nên chữa tội giúp cho kẻ khác làm gì. Vì bà ta đã chính miệng thừa nhận rồi, vậy còn có chi đáng nói nữa! Thêm vào đó, khi tôi vừa phát giác được xác chết của phụ thân tôi trên đỉnh ngọn tháp Hồ Khuru, thì tôi đã thề độc, là nhất định phải

trả được mối thù này. Nếu vừa rồi không có Kim Cô Lâu vạch trần ra, thì tôi... tôi đã nghi oan cho một người tốt!

Nói đến đây, nàng chợt nhớ lại việc khi mình phát giác được xác chết của cha già, thì cũng đồng thời phát giác hai chữ “Đàm” và “Lữ”, viết rõ trên vách tường tại đó.

Lúc bấy giờ, nàng đã nghi quyết kẻ sát hại phụ thân mình, chính là Đàm Thăng và Lữ Đằng Không. Nhưng khi nàng nghĩ đến Đàm Dục Phi lúc nào cũng có vẻ như đang tha thiết yêu thương mình, thì trong lòng không khỏi hoang mang. Giờ đây, nàng đã biết kẻ thù sát hại phụ thân mình chính là Hỏa Phụng Tiên Cô, tức người ân sư của mình, lẽ tất nhiên là nàng không còn có sự thắc mắc chi với Đàm Dục Phi nữa.

Lời nói của Hàn Ngọc Hà vừa dứt, trong lòng Đàm Dục Phi bỗng thoáng có một ý nghĩ, nên to tiếng nói rằng:

- Xin các vị chớ nể đấu khẩu nữa!

Lời nói của chàng vang rền khắp nơi. Tuy trong số người hiện diện tại đỉnh núi này, Đàm Dục Phi không phải là một nhân vật được xếp hàng vào đệ nhất cao thủ, song vì con người chàng có vẻ trang nhã xuất chúng, nên khi lên tiếng nói to, thì ai nấy đều chú ý, nhất thời im ngay cuộc tranh luận, lắng tai nghe chàng giải bày.

Tiếp đó, Đàm Dục Phi bèn quay về phía Hàn Ngọc Hà hỏi rằng:

- Hàn cô nương, cô bảo là đã phát giác được tử thi lệnh tôn, ở trên tầng chót của ngôi tháp Hổ Khuru phải không?

- Đúng thế!

Hàn Ngọc Hà đáp.

Hàn Ngọc Hà vừa dứt lời, thì Hỏa Phụng Tiên Cô bất thần nhảy nhồm lên, nói:

- A ha, lại có chuyện như thế sao?

Hàn Ngọc Hà chỉ hừ một tiếng, không trả lời sao cả.

Đàm Dục Phi vội vàng nói:

- Hàn cô nương, mọi việc trong vụ án này, tỏ ra có lắm điều khúc chiết. Hôm qua, Kim Bằng hữu bảo chính mắt được mục kích Hỏa Phụng Tiên Cô đâm chết lệnh tôn tại Hàn phủ. Thế mà, tại sao xác chết của lệnh tôn tự nhiên có thể đi đến tầng chót của ngôi tháp Hổ Khuru được?

Hàn Ngọc Hà nghe qua, cũng không khỏi hết sức kinh dị.

Thì ra trong ngày hôm qua, vì tha thiết muốn truy lùng hung thủ đã sát hại cha mình, nên Hàn Ngọc Hà vừa nghe Kim Cô Lôu tố giác, bảo Hỏa Phụng Tiên Cô chính là kẻ đã xuống tay sát hại Kim Tiền Chấn Càn Khôn Hàn Tốn, thì trong lòng không khỏi mất hẳn bình tĩnh. Vì thế, nên nàng chẳng hề chú ý tới vấn đề then chốt đó.

Trong lúc ấy, số người hiện diện chung quanh, lại hoàn toàn chẳng biết được xác chết của Kim Tiền Chấn Càn Khôn Hàn Tốn lại ở trên đỉnh chót của ngọn tháp Hồ Khuru. Chính vì thế, nên một vấn đề trọng đại như vậy, mà mãi cho đến hôm nay, mới được sự xét đoán tế nhị của Đàm Dục Phi phát giác ra.

Do đó, tất cả mọi người đều hoang mang không hiểu tại sao mọi việc lại diễn ra quái dị đến mức đó. Riêng Hàn Ngọc Hà đứng ngây người trong giây lát lên tiếng nói:

- Rất có thể là bà ta sát hại cha tôi xong, rồi mang xác đến đỉnh ngôi tháp ấy không chừng!

Hỏa Phụng Tiên Cô kêu to lên rằng:

- A Hà...!

Phần sau câu nói của Hỏa Phụng Tiên Cô chưa kịp trả lời hết thì gã Kim Cô Lôu đang ngồi vắt vẻo trên ngọn cây, đã lên tiếng nói:

- Hàn cô nương, chớ lên nói oan cho bà ta làm gì, vì chính mắt tôi trông thấy, sau khi bà ta sát hại lệnh tôn rồi, thì liền bỏ chạy ra khỏi cửa ngay.

Đàm Dục Phi vội vàng lên tiếng nói:

- Hàn cô nương, như vừa rồi tôi đã nói, là bèn trong vụ này chắc chắn có lắm chỗ khúc chiết khó hiểu, vậy giờ đây đã chứng thực điều đó là đúng!

Hàn Ngọc Hà cất giọng lạnh lùng nói:

- Nhưng chuyện đó thì có quan hệ chi? Vì dù sao đi nữa, thì cha tôi vẫn bị chết dưới tay bà ấy!

Đàm Dục Phi nghe thế, không khỏi cất tiếng khẽ than dài, im lặng không nói chi nữa.

Vừa rồi, Thanh Yến Khuru Quân Tố và Phích Lịch Kiếm Nam Cung Thích đang gây gổ với nhau kịch liệt, và xem chừng sắp sửa ra tay đánh nhau, nhưng vì bị câu chuyện ồn ào của mọi người cắt đứt ngang, nên giờ đây họ cũng không còn biết mượn cớ chi để gây sự đánh nhau nữa.

Đồng thời, Khuất Lục Kỳ cũng đưa mắt ra hiệu cho Nam Cung Thích, ngầm bảo ông không nên gây sự bừa bãi. Do đó, không khí trên đỉnh núi bỗng lắng dịu trở lại, chung quanh trở thành tĩnh mịch như cũ.

Song sự tĩnh mịch ấy chẳng kéo dài được bao lâu, bất thần ai nấy nghe có một tiếng niệm Phật to, từ giữa lớp mây dày đặc bao quanh sườn núi bay vọng đến.

Bốn tiếng A di đà phật vang rền như sấm nổ, khiến ai nấy nghe lọt vào tai, đều phải giật mình hãi kinh!

Nhưng có một điều làm cho ai nấy cảm thấy hãi kinh nhất, không phải là tiếng niệm Phật vang rền đó, mà chính là chỗ tất cả mọi người đều nhận ra nhân vật vừa lên tiếng niệm Phật là ai!

Kể từ khi lên đến ngọn núi, Liệt Hỏa Tổ Sư của phái Hoa Sơn ngoại trừ lúc ra lệnh bắt sống Đàm Nguyệt Hoa, còn thì lão ta lúc nào vẫn một mực ngồi yên trên đất, không hề bước đi đâu một bước nào. Thế mà giờ đây, sau khi một tiếng niệm Phật ấy vọng đến ngọn núi, chẳng những đôi mắt của lão ta mở to ra, mà cả thân người cũng không khỏi nhúc nhích qua một lượt!

Bởi thế, không khí trên đỉnh núi chỉ trong thoáng chốc, bỗng trở thành tĩnh mịch đến mức quái lạ.

Qua một lúc sau, ai nấy đều thấy có một lão hòa thượng thân người cao lớn, da dẻ hồng hào, đưa chân bước thong thả lên đỉnh núi.

Vì lão hòa thượng ấy mình mặc một chiếc cà sa màu xám, nhưng sáng lóng lánh như bạc, trên cổ đeo một chuỗi bồ đề dài, gồm đến một trăm lễ tám hạt, khiến ông ta lại có vẻ hiền hòa khả kính hơn.

Khi lão hòa thượng bước đến đỉnh núi, thì lại cất tiếng niệm Phật to, rồi chấp hai tay nói:

- Hay thay! Các vị thí chủ đã đến đông đủ cả rồi!

Trong khi vị lão hòa thượng ấy đang lên tiếng nói, thì từ phía dưới dãy tam cấp bằng đá, lại có ba tăng nhân nữa nối gót nhau bước đến nơi. Ba tăng nhân ấy đều là người đứng tuổi, trong số có hai người diện mạo rất giống nhau, xem rất thanh cao trang nhã.

Nhưng còn một người khác lại mặc một chiếc cà sa màu đen huyền, thân người gầy đét, da nâu như màu sắt. Và có một điều kỳ lạ hơn nữa, ấy là chiếc đầu của ông ta đen như huyền, lúc nào cũng sáng lóng lánh!

Khi bốn vị tăng nhân ấy vừa bước lên đỉnh núi, thì một phần lớn số người hiện diện, đã biết mọi việc đang xảy ra thực vô cùng trầm trọng.

Vì ai nấy đều đình ninh, là dù Lữ Đăng Không có đến phái Nga My đi nữa, chắc chắn cũng chỉ mời được độ mấy cao thủ của phái này đến tiếp tay mà thôi. Song, chẳng ngờ ngay đến vị Chưởng môn của nhóm tăng nhân tại phái Nga My, là Thủy Kính Thiền Sư, ngày hôm nay cũng xuống núi đến nơi này!

Một khi Thủy Kính Thiền Sư đã xuống núi, thì chắc chắn vị Chưởng môn của nhóm tại gia trong phái Nga My là Hồng Ứng Cung Long sẽ đến nơi.

Giữa lúc mọi người đang nghĩ thế, thì bất thần đã nghe có một tiếng quát to, rồi lại thấy một bóng người đưa chân dõng dạc tràn thẳng lên đỉnh núi. Người ấy dáng điệu trông vô cùng oai vệ, bên sườn đeo lưng lẳng một thanh Tử Kim Quỷ Đầu Dao. Và người ấy không ai khác hơn là Phi Hồ Lữ Đăng Không!

Khi Phi Hồ Lữ Đăng Không vừa xuất hiện, thì không khí trên đỉnh núi trở thành căng thẳng vô cùng.

Tiếp theo sau Phi Hồ Lữ Đăng Không, ai nấy lại trông thấy có bốn lão già nối gót nhau vượt nhanh lên. Trong số bốn người đầu beo mắt to, râu ria xồm xoàm, tua tủa như lông nhím, mình khoác một chiếc áo choàng đỏ hồng. Khi số người chung quanh vừa nhìn thấy, thì liền nhận ra lão già đó, chính là vị Chưởng môn các đệ tử tại gia của phái Nga My, tức Hồng Ứng Cung Long, một nhân vật mà cả hai mặt nội ngoại công đều cao cường tuyệt đỉnh.

Lữ Đăng Không vừa bước lên đỉnh núi, thì vị Chưởng môn phái Điểm Thương là Khuất Lục Kỳ và sáu nhân vật tùy tùng nhanh nhẹn bước đến nghênh đón.

Lữ Đăng Không to tiếng nói:

- Khuất huynh đã đến trước kia rồi!

Khuất Lục Kỳ nói:

- Chúng tôi cũng vừa mới đến đây thôi. Lữ huynh, chúng ta nên thanh toán vấn đề của tôn phủ nhân trước chứ?

Phi Hồ Lữ Đăng Không nói:

- Chúng ta sẽ giải quyết dứt khoát từng chuyện một!

Nói đoạn, Lữ Đăng Không bèn quay mặt nhìn về phía Hỏa Phụng Tiên Cô, quát to rằng:

- Hỏa Phụng Tiên Cô, bà chó nên giả vờ là một ngoại cuộc như thế!

Cùng một lúc với tiếng quát, thân người của Lữ Đằng Không đã quay nhanh một lượt, tức thì tiếng rêng ngân dài, thanh Tử Kim Quỷ Đầu Dao của lão ta, cũng được tuốt ra khỏi vỏ!

Thần Thủ Kiếm Khách Lãng Tiều Nhận Khuất Lục Kỳ vội vàng nói:

- Lữ huynh, anh đã lặn lội đường xa đến tiếp xúc với các phái Nga My và Đĩnh Thương, vậy chắc chắn trong người đang nhọc mệt. Vậy trận đấu này hãy nhường lại cho tiểu đệ thanh toán mối thù của sư tỷ!

Lữ Đằng Không nói:

- Khuất huynh nói thế là sai rồi! Vì mối thù của hiền thê thì đâu lại có thể mượn tay người khác báo thù được?

Nói dứt lời, Lữ Đằng Không bèn dũng dạc bước đến một khoảng đất trống, vung mạnh cánh tay ra, khiến ngọn Tử Kim Đầu Dao bắt từ trong quét thẳng ra ngoài nghe một tiếng vút, rồi chỉ vào mặt Hỏa Phụng Tiên Cô quát:

- Hãy bước ra mau!

Thế là, Hỏa Phụng Tiên Cô đã bị đối phương dùng vũ khí chỉ thẳng vào mặt để khiêu chiến. Việc ấy, theo quy củ võ lâm, ngoại trừ trường hợp đôi bên có mối thù bất cộng đái thiên, còn thì không khi nào ai lại làm thế bao giờ. Nếu Hỏa Phụng Tiên Cô bước ra ứng chiến, thì cuộc giao tranh giữa hai người chắc chắn nếu không đi đến kẻ chết người sống thì không khi nào chịu bỏ dỡ giữa chừng.

Lữ Đằng Không và Hỏa Phụng Tiên Cô đều là nhân vật thuộc hàng cao thủ bậc nhất trong chính phái, thế mà giờ đây hai người lại kết thành mối thù sâu như biển; đưa đến phải giao tranh một trận mất còn, quả đã làm cho số nhân vật trong chính phái hết sức đau lòng. Song, trái lại những nhân vật trong tà phái thấy thế, lấy làm vui thích!

Lúc ấy, bỗng nghe Lãng Tiều Nhận Khuất Lục Kỳ lên tiếng nói:

- Lữ huynh đã quyết định đối phó với Hỏa Phụng Tiên Cô, thì chúng tôi sẽ tìm lũ yêu quái này đánh nhau một trận vậy!

Vừa nói, ông ta vừa quay người hướng về Quỷ Thánh Thạch Linh, quát:

- Lũ yêu quỷ kia! Tại sao các ngươi còn chưa chịu bước ra?

Câu nói vừa dứt, ai nấy đều nghe một tiếng rêng, tức thì thanh trường kiếm đã được ông ta siết chặt nơi tay!

Lúc bấy giờ, có thể nào mọi sự ân oán giữa số nhân vật võ lâm hiện diện trên đỉnh núi này đều chưa được phanh phui cặn kẽ. Do đó, Đàm Dục Phi đứng bên cạnh đấy, thấy cuộc xô xát đẫm máu sắp sửa diễn ra, nên trong lòng cuống quýt.

Vì chàng biết rằng phụ thân mình đang có ý định tìm đến đây để ngăn chặn một cuộc xô xát chưa từng có trong võ lâm này xảy ra. Nhưng trong khi phụ thân chàng chưa kịp đến nơi thì các nhân vật hai phe đều tụ tập đông đủ cả.

Vậy, nếu khi cuộc xô xát đã bùng nổ, thì dù cho ông ta có đến đi nữa, vẫn không còn làm cách nào ngăn chặn được đôi bên.

Vì nghĩ thế, Đàm Dục Phi cảm thấy chính mình có trách nhiệm đối với cuộc xô xát không tiền khoáng hậu này. Bởi thế, chàng thấy nếu mình có thể làm cho không khí được tạm thời lắng dịu và kéo dài thời gian chừng nào hay chừng nấy, thì vẫn là có lợi.

Do đó, chàng bèn đứng thẳng người lên, to tiếng nói:

- Khuất đại hiệp, Lữ Tổng tiêu đầu, chẳng hay nhị vị có bằng lòng nghe tôi giải bày một đôi lời không?

Khuất Lục Kỳ và Lữ Đẳng Không nghe tiếng nói ấy đều một loạt quay đầu nhìn lại. Họ trông thấy người lên tiếng kêu họ là một chàng thiếu niên mảnh khảnh, diện mục tuấn tú, nên liền đồng thanh nói:

- Còn có lời chi?

Đàm Dục Phi nói:

- Lữ Tổng tiêu đầu đến đây, việc chính là việc của Lữ công tử...

Đàm Dục Phi mới nói đến đó, thì Lữ Đẳng Không đã quát rằng:

- Ta phải thanh toán xong việc thứ nhất, rồi sẽ đến việc thứ hai.

Đàm Dục Phi thần nhiên mỉm cười, nói:

- Lữ Tổng tiêu đầu làm thế, e rằng chẳng khác chi một kẻ bắn tên mà không có đích. Vì lệnh lang hiện giờ vẫn còn sống trên dương trần này!

Lữ Đẳng Không ngửa mặt lên trời, cười ba tiếng dài như điên dại, nói:

- Thằng bé kia, ngươi hãy đứng yên cạnh đấy mà xem trò vui mắt vậy!

Câu nói đó của Lữ Đẳng Không, chứng tỏ là ông ta hoàn toàn không tin ở lời nói của Đàm Dục Phi. Hơn nữa, cũng ngầm bảo chàng chớ nên tham dự vào chứng chuyện không đầu làm gì!

Lữ Đăng Không mặc dù đang trong cơn thịnh nộ, nhưng vẫn có thể nói lên được một câu nhả nhận như thế, phải kể là đã hết sức khách sáo rồi. Vì mặc dù ông ta trông thấy Đàm Dục Phi tuổi hãy còn trẻ, nhưng thái độ bình tĩnh, trang nghiêm, xương cốt trên người rất tốt, chứng tỏ là con em của nhân vật chẳng phải tầm thường, nên ông ta mới ăn nói như thế.

Đàm Dục Phi nghe qua cất tiếng than dài, nói:

- Lữ Tống tiêu đầu, tất cả chúng ta ở đây đều là những nhân vật võ lâm tên tuổi lừng lẫy, vậy có đâu vì một sự hiểu lầm nhỏ nhặt mà lại gây lên một trận xô xát to lớn trong võ lâm hay sao?

Lữ Đăng Không nghe qua lời nói đó, lửa giận liền bốc cháy bùng bùng, quát rằng:

- Khá khen cho thằng bé kia! Té ra ngươi có ý bảo ta chớ nên trả thù!

Đàm Dục Phi vội vàng nói:

- Tôi...

Nhưng chàng chưa kịp nói đến tiếng thứ nhì, thì Lữ Đăng Không đã đưa chân tràn tới nhanh như tên bắn, đồng thời, thanh Tử Kim Dao trong tay liền được vung lên, chém tới vun vút với thế Tam Hoàng Sáo Nguyệt nhanh như gió hốt!

Đàm Dục Phi vốn là người trẻ tuổi, việc đối nhân xử thế không được già dặn lắm, nên không ngờ câu nói của mình vốn xuất phát từ lòng tốt, mà Lữ Đăng Không lại bất thần tức giận tràn tới tấn công nhanh như vậy.

Thật ra, Đàm Dục Phi nào hiểu được sự căm tức đó trên hai tháng qua trong lòng của Lữ Đăng Không, nên lúc bấy giờ, khi vừa bước chân tới đỉnh núi, thì lòng căm tức đó liền sôi sục không còn cách để nén được. Hơn nữa, lai lịch của Đàm Dục Phi, lão ta chưa được biết rõ ràng, nên lão ta đinh ninh chàng là người trong phe đối địch, vậy thử hỏi lão ta không tràn tới tấn công chàng sao được?

Thế võ Tam Hoàng Sáo Nguyệt ấy chính là một thế cao tuyệt ít mang ra dùng của Lữ Đăng Không, uy lực của nó quả thực chẳng phải tầm thường.

Bởi thế, khi thế võ vừa đánh ra, thì ánh thép của ngọn đao chớp lập lòe trùm kín cả thân người Đàm Dục Phi, trông thật vô cùng khiếp sợ.

Giữa cơn bối rối, Đàm Dục Phi, hồi hải rùn thấp thân người, liền điểm mạnh đầu bàn chân phía trái, phi thân bay vọt ra xa kêu một tiếng vút để tránh. Nhưng mặc dù thân pháp của chàng hết sức nhanh nhẹn ít thấy trong đời, song thế đao của Lữ Đăng Không càng

nhanh không thua chỉ một luồng điện xẹt, nên đã rạch thành một đường dài lên bả vai phía trái của chàng. Vết thương ấy dài có đến bốn tấc mọc!

Sau khi Đàm Dục Phi lách tránh khỏi thế công của Lữ Đằng Không, bèn nhanh nhẹn đứng thẳng người lên một cách vững vàng, và còn chẳng để ý đến máu tươi đang tuôn dầm trên vết thương, mỉm cười nói:

- Lữ Tổng tiêu đầu, tôi chẳng hề nói là ông chó nên nghĩ đến việc trả thù kia mà!

Lữ Đằng Không cất tiếng cười nhạt, nói:

- Khá khen cho thằng bé kia! Người muốn ngăn chặn cuộc tranh chấp này thì chỉ uống công phí sức mà thôi. Vậy, người hà tất tự đi tìm lấy đau khổ về cho mình?

Đàm Dục Phi cúi mình, nói:

- Văn bối tự biết mình không đủ năng lực làm được chuyện đó, nhưng muốn xin các vị hãy chờ gia phụ đến đây đã, rồi sẽ hành động sau cũng không muộn!

Lữ Đằng Không quát rằng:

- Cha người là ai thế?

Đàm Dục Phi nói:

- Gia phụ họ Đàm, húy gọi là Thăng!

Lữ Đằng Không nói:

- Té ra là ông ta!

Câu nói của Lữ Đằng Không chưa dứt, ai nấy bỗng nghe có người bật cười thành tiếng:

- Hai tiếng Đàm Thăng nếu nói ra thì e rằng chẳng có mấy vị được biết. Nhưng nếu nói đến cái danh hiệu Hỏa Tiêu Đảo Chủ hay Thất Sát Thần Quân, tức một nhân vật mà về võ công bao gồm cả hai phe Phật, Ma và đã tự luyện thành công Thất Sát Thần Chưởng và Huyền Võ Tam Nã, tên tuổi vang long khắp cả thiên hạ, thì e rằng số người có mặt tại đây ai ai cũng đều được biết!

Câu nói ấy vừa thốt ra khỏi miệng, thì số người hiện diện đều không khỏi hải kinh!

Thủy Kính Thiên Sư, Chưởng môn phái Nga My bèn chấp hai tay lại, cất tiếng niệm Phật thật to.

Liệt Hỏa Tổ Sư của phái Hoa Sơn cũng bất thần đứng phắt dậy. Số người trong nhóm Trúc Lâm Thất Tiên đều giương to đôi mắt nhìn nhau ngỡ ngác, vì họ chợt nghĩ đến trước đây,

đã cũng phán đoán về lai lịch của Đàm Thăng, và chúng tỏ sự phán đoán ấy đúng sự thật hoàn toàn. Họ không thể nào ngờ được, Đàm Thăng chính là Thất Sát Thần Quân!

Nhưng chỉ riêng Đàm Dục Phi sau khi nghe lời nói ấy, không khỏi vô cùng kinh ngạc. Vì chàng thầm nghĩ cha mình nào lại có cái biệt hiệu chi gọi là Hỏa Tiều Đảo Chủ hay Thất Sát Thần Quân đâu?

Khi ai nấy đều đưa mắt nhìn kỹ về hướng người nói lên câu nói đó, thì thấy đối phương không ai khác hơn là quái nhân tay cầm quạt lá đã rách nát, đầu đội cái mặt đĩa to tướng kia!

Trong khi Đàm Dục Phi chưa kịp lên tiếng hỏi chi thêm, quái nhân đã cười nhạt, nói tiếp:

- Song, chỉ e trong vòng mười ngày trở lại đây, ông ấy chắc chắn không đến ngọn Tiều Nhân Phong này kịp. Vậy, chẳng hay Lữ Tổng tiều đầu có bằng lòng chờ mười hôm nữa không?

Lữ Đăng Không gầm lên một tiếng to, rồi lại vung ngọn Tử Kim Dao lên, chỉ thẳng về phía Hỏa Phụng Tiên Cô quát rằng:

- Hỏa Phụng Tiên Cô, chả lẽ ở trước mặt bao nhiêu hảo hán trong thiên hạ như vậy, mà bà lại không dám bước ra giao tranh với ta hay sao?

Trong khi đó, ở bên cạnh đấy, Thân Thủ Kiếm Khách Lãng Tiều Nhạn Khuất Lục Kỳ cũng đang khiêu chiến với số người của Quỷ Thánh Thạch Linh.

Nhưng những tiếng khiêu chiến của Lữ Đăng Không và Khuất Lục Kỳ đều bị tiếng thét dài vang đến, cao vút của quái nhân át hẳn, không còn nghe rõ được nữa!

Tiếng thét ấy nghe thật chẳng khác nào tiếng thiên quân vạn mã đang ồ ạt tiến bước, nên đã lan truyền ra đến tận phương trời xa tít!

Sau khi tiếng thét ấy vừa lắng xuống, quái nhân ấy liền lên tiếng nói:

- Hôm nay cuộc họp mặt tại Tiên Nhân Phong này đều được cao thủ các môn phái đến đông đủ, thực là một chuyện hiếm có và rất long trọng. Nhưng anh em chúng ta đây đều không phải là phường trộm gà thuốc chó trong giới giang hồ. Trái lại, ai ai cũng có địa vị, vậy chả lẽ lại gây sự đánh nhau một cách bừa bãi hay sao? Phương chi, hiện giờ những mối ân oán giữa số người hiện diện, chưa được giải bày minh bạch, vậy chỉ có cách mang từng việc ra thanh toán lần lượt mà thôi. Vì nếu chia ra thành hai ba nhóm, cùng đánh nhau một lúc, thì chẳng phải sẽ làm cho mọi người chung quanh phải rối trí và hoa cả mắt hay sao? Tại hạ tuy bất tài, nhưng bằng lòng bắt chước theo Mao Toại tự tiến thân ngày xưa, bước ra

đảm nhiệm vai trò trọng tài trong cuộc đại hội này. Và nếu ai dám làm xáo trộn quy củ như tại hạ vừa nói, thì chớ trách tại hạ lại tức giận đó!

Quái nhân ấy nói một hơi dài, khiến cho quần hùng chung quanh nghe qua, trong lòng đều cảm thấy vừa tức giận, vừa tức cười!

Vì qua giọng nói của ông ta, tựa hồ ông ta là người đang sợ trong võ lâm sẽ chẳng còn xảy ra những cuộc gây gổ xô sát nữa, nên mới làm cho mọi việc hôm nay, được kéo dài thời gian ra, hầu giúp ông ta có dịp giải trí vậy!

Hơn nữa, đứng trước mặt bao nhiêu cao thủ võ lâm như vậy, mà ông ta lại dám ngang nhiên đứng lên làm trọng tài, thì quả là quá ngông cuồng đi mất!

Bởi thế, tiếng nói của quái nhân vừa dứt, thì Hồng Ưng Cung Long, tức vị Chưởng môn của nhóm tại gia phái Nga My, bèn quát to rằng:

- Tôn giá là ai thế?

- o O o -